

1.

Všichni muži už byli ze střechy dole, jen Arno ještě obhlížel jejich práci. Nové trámy vypadaly už na první pohled bytelně, jistě vydrží aspoň padesát let jako ty původní. Latě tvořily úsečky, jako když mrskne bičem, a červencové slunce je promítalo na podlahu půdy.

Všechno dřevo bylo ukotveno, založeno, zaklíněno a přibito. Spolu s posledním hřebíkem se zezdola ozval ženský hlas, který svolával pracanty k obědu. Arno plánoval vynést stůl a židle na zahradu, jenže ta byla zaházená pozůstatky staré střechy. Navíc si uvědomil, že chlapi si za celý den užijí sluníčka až dost. Nejspíš budou vděční za chvíli ve stínu a jídlo si sní radši v kuchyni.

Když teď slezl po žebříku poslední z nich, promnul si Arno tvář a podrbal se ve vousech. Zdálo se mu, že s jednou z latí něco je – nejspíš z ní vypadl suk a zůstala po něm velká díra, což by mohlo oslabit její nosnost. Anebo ne? Potřeboval by se podívat zblízka, jenže ta lať byla až v půlce střechy, tudíž by musel šplhat nahoru. Teď tam koukal a přemýšlel, jestli si na to má troufnout.

Je ti jedenašedesát, vole, napomenul sám sebe a nechal ten problém na chlapech, kteří v tom jsou mistři a je jim aspoň o generaci méně.

„Mám ti poslat holuba s žádostí?“ ozval se ze dvora tentýž hlas jako předtím. Arno se musel pousmát, protože Marta se čím dál víc projevovala jako generálka. Na druhou stranu jí byl vděčný, že se přijela postarat o jídlo a pití. Kompletní výměna střechy není jen o tahání trámů a tašek, ale taky o spokojených žaludcích.

„Už jdu, jen ještě na něco koukám!“

S novou střechou byli teprve v polovině. Krovky a latě držely, teď na ně bylo třeba naskládat tašky. Ty ještě ležely dole na paletách, museli je postupně vyvézt nahoru vrátkem a tam je pak pomocí několika párů dlaní ukládat na místo určení. Starou střechu zlikvidovali už zkraje týdne, teď byla sobota. Počasí zatím drželo, druhá polovina července byla dlouhodobě obdobím s nejméně srážkami, a tenhle rok to naštěstí nemělo být jinak.

Arno se z výšky rozhlédl po okolí. Zpátky ve Lhotě byl už rok, ale stále měl co objevovat. Těch pětatřicet let, která strávil jinde, mu zákonitě muselo chybět. Ovšem snažil se je dohnat, co to šlo. Zvlášť v posledních měsících, kdy už na to nebyl sám. V dubnu si od hajného z Kamenice přivezl štěně a s ním byly procházky kolem vesnice přece jen veselejší. Někdy s nimi chodila i Marta, většinou o víkendu, když přijela z Hradce. Arno se tím směrem jaksi automaticky podíval, ovšem až tak daleko dohlédnout nemohl. Už proto, že mezi Lhotou a krajským městem se krajina vlnila a překážela mu ve výhledu.

Hradec byl na jihu, ze severu na Lhotu shlížely Šance, kopce kdysi dávno protkané štolami, kde se těžil kaolín. Když se Arno obrátil k východu, dohlédl na hradbu stromů, za nimiž se schovával rybník s kapry, vážkami, komáry a sinicemi. Tam se psem chodili nejčastěji. Stačilo dojít na konec ulice a poté

pokračovat dál cestou v polích. Někdy se naopak vydali opačným směrem, prošli návsi a šlapali tak dlouho, než se dostali k bývalému zemědělskému družstvu se třemi starými silami. Stranou pak stálo několik chat a chalup luftáků, kteří na víkend přijížděli z Hradce nebo z ještě vzdálenějších měst.

„To jsem si mohla myslet!“

Arno se s leknutím otočil a za zády měl Martu. Vylezla po žebříku a našla ho přesně, jak čekala. Zahleděného kamsi do dálky.

Omluvně se pousmál. „Promiň, už jdu. Guláš? Mňam.“

Jen zakroutila hlavou a plácla ho po rameni. Nakonec ale i ona zůstala jen tak stát a koukala po okolí. Oba současně se zadívali k severu a hned nato na sebe. Tam nahoře to všechno začalo – a tam to taky mohlo neslavně skončit. Jedna místní školačka zůstala zasypaná v šachtě starého dolu, a když se ji Arno pokusil dostat ven, spláchlo ho to taky. Nakonec je zachránila právě Marta, která zburcovala místní chlapy.

Deset měsíců stará záležitost, ovšem jako by se to stalo v minulém životě. Tehdy byli jen kolegové, vlastně ani to ne. Zatímco ona pořád ještě sloužila u sboru a pátrala po pohřešovaných lidech, Arno už svou kancelář opustil. Celoživotní vyšetřování krádeží, loupeží a nakonec i vražd ho vyštavilo tak, že si málem zničil zdraví. Doktoři mu naordinovali nejdřív léky a poté operační zákrok, on sám k tomu přidal výpověď a stěhování na vesnici. Dům po rodičích, u jehož stavby se jako desetiletý kluk motal, na tom ovšem po půl století nebyl o nic líp než on sám. Opravou střechy to všechno jen začínalo.

„Pojď na ten oběd,“ řekla Marta. Přikývl a objal ji. Stál jí za zády, prostě ji jen vzal kolem pasu a ona ho popaměti plácla po stehně. Byl rád, že přijela. Předchozí dny se museli obejít bez její pomoci, protože Marta si kvůli návalu práce ani nemohla vzít dovolenou. Arno chlapům ohříval polotovary, na což si nestěžovali, ale domácí guláš, to je jiná.

Slezli po žebříku, ze dvora se dostali do chodby a zamířili do kuchyně. Tři muži už se u stolu cpali jídlem a vypadalo to, že soutěží, kdo ho sní víc. Jeden z nich byl místní, dva z nedaleké Kamenice. A i když měl Arno zpočátku strach, jestli v tak omezeném počtu střechu zvládnou, jen se zasmáli. Ukázalo se, že sehraná parta je důležitější než kvantum nezkušených pomocníků. Obdobných zakázek měli za sebou nejspíš desítky, pracovat spolu mohli skoro poslepu.

Arno si opláchl ruce ve dřezu a Marta mu zatím naložila na talíř.

„Tak co nahoře,“ zeptal se ho jeden z chlapů, „dobrý?“

„Jo,“ přikývl, „vypadá to super bytelný.“

„Ta střecha tě přežije, neměj strach.“

„Mě? Mě přežijou i jogurty támhle v lednici,“ ušklíbl se vousáč.

„Tak přežije tady mladou paní,“ opravil se muž a všichni včetně *mladé paní* se zasmáli. Martě bylo šestačtyřicet, i když by jí tolik nikdo nehádal. Měla sportovní postavu, tmavé vlasy stažené do culíku a ve tváři víc energie než někteří lidi o generaci mladší. Když stála vedle Arna, vypadala spíš jako jeho dcera.

„Někdo ještě pivo?“ zeptala se.

Přikývl. Pili zatím jenom nealkoholické, ze střechy je vždycy kam spadnout. Teprve až skončí, zajdou si na točené. Po horkém dni to jen zasyčí.

„Mimochodem, Arno...“

„Jo?“

„To malování budeš chtít domluvit, nebo to zvládneš sám? Švagr vzkazuje, že by mohl až po prázdninách.“

Starou střechou zatékalo a stropy ve všech místnostech byly plné map. Teď už bude s vodou klid, takže uvnitř se může začít s odstraňováním škod.

„Vyříd mu, že děkuju, ale nějak to zmáknou svépomocí. Nepotřebuju tady barvy ani ozdobný válečky, všechno vezmu bílou a hotovo.“